

ПРОПОВЕД БЕЗ ДУМИ

Мария и Ирина работеха в счетоводството на голяма строителна фирма. Всеки работен ден прекарваха в една канцелария и се сдружиха. Живееха в сговор, помагаха си, защото и двете бяха добри по нрав. Различаваха се много обаче по дух. Мария беше религиозна, а Ирина проявяваше пълно безразличие по духовните въпроси.

Преди да започне работа, Мария винаги оставаше по няколко секунди права. Тя започваше с молитва, но не искаше да я показва. Срещу големи празници, не се бавеше след работа, защото обичаше да посещава вечерните богослужения в църква. Понякога отказваше почерпка, защото постеше, готвейки се за свето Причастие.

Ирина забелязваше всичко това и веднъж ѝ каза:

- Мария, защо се измъчваш с пост и молитва? Не ти ли стигат домашните и служебните задължения? Защо сама се натоварваш допълнително?

- Напротив, това, което върша за душата си, ме разтоварва. То ми дава сили, опора и утеха - отговори с достойнство Мария.

- Не го разбирам - призна си Ирина и разговорът приключи.

Тя наистина не го разбираше. Мария замълча, защото знаеше, че Ирина не е подготвена за духовни разсъждения. Обикна я още повече, пожали бедната ѝ душа. Започна по-усърдно да се моли Бог да просвети ума и сърцето ѝ.

Отношенията между тях пак потекоха видимо нормално. Различието в разбиранията по духовните въпроси не им попречи да живеят в мир.

Дойде студената есен, но в един по-топъл почивен ден Мария реши с децата си да отидат за лешници в близката гора. Покани и Ирина, която живееше сама. Децата ѝ учеха в чужбина. Прекараха добре, но на връщане се случи нещо нежелано. Ирина се подхлъзна по стръмнината, падна и понеже пътеката беше на ръба на дълбока пропаст, тя увисна в опасно положение. Единият ѝ крак пострада. Добре, че здравият се опря на голям камък.

- Мария, загивам! - извика високо тя.

- Не бой се! - отговори Мария, но осъзна голямата опасност.

Ако се откриеше единствената опора - камъкът, щеше да полети в пропастта. Тя се прекръсти, свали горната си дреха, подаде единия ѝ край на Ирина, а другия хвана здраво. Направи големи усилия и с Божия помощ успя да я извлече.

Оказа се, че кракът на Ирина е счупен. Гипсираха го и тя остана цял месец в болнични. Но Мария не я остави без грижи. Като отиваше на работа, минаваше през дома ѝ, оставаше ѝ топла храна и я утешаваше. На връщане пак се отбиваше и така всеки ден. Позастояваше се, когато имаше възможност и разговаряха. Ирина започна да проявява интерес към духовните въпроси. А сама размишляваше за силата на вярата, която учи хората да бъдат добри.

Веднъж Мария ѝ донесе постна чорбица.

- Да не постиш пак? - запита я тя, но вече с друг тон.
- Сега е Рождественски пост - отговори Мария и обясни смисъла му.
- И аз искам да постя. Кръстена съм. Може ли да се причастя?
- Може, но трябва да направиш изповед.

Ирина се съгласи и започна да чете духовни книги. Като оздравя, за първи път влезе в църква. Постепенно стана добра християнка. Разговорите между двете станаха отворени, топли. Веднъж Ирина в момент на сърдечна откровеност ѝ каза:

- Мария, ти ме научи да вярвам съвсем непринудено. Твоята проповед беше без думи, с примерен духовен живот и с добри дела. Благодаря ти!

Така се роди едно красиво духовно приятелство.

Монахиня Валентина Друмева, Православно вероучение за деца, www.sveta-gora-zograph.com

